

JOURNAL

Urantia-kirjan lukijoiden uutislehti ja lukemisto

TÄSSÄ NUMEROSSA:

Miten vanhemmuuden kokemukset kohentavat jumalatietoisuuttamme <i>Hélène Boisvenue, Kanada</i>	1
Einstein ja ilmoitus <i>Rick Warren, Yhdysvallat</i>	4
Yksinkertaisuuden tie ja perinpohjaisuuden polut <i>Jeffrey Wattles, Yhdysvallat</i>	6
IUA:n hallintoyöntekijä tiedottaa <i>Cathy Jones</i>	8
Persoonallisuus, identiteetti, minuus ja itseys <i>Jean Royer, Ranska</i>	8

INTERNATIONAL URANTIA ASSOCIATION

JOURNAL

International Urantia Association JOURNAL on *Urantia-kirjan* lukijoiden neljännen vuosittainen uutislehti, jonka tuottaa Kansainvälinen Urantia-yhdistys, 533 Diversey Parkway, Chicago, Illinois 60614, Yhdysvallat.

IUA Journal ilmestyy englanniksi, suomeksi, ranskaksi, espanjaksi ja portugalkiksi.

Verkkosivut: <http://mercy.urantia.org/iaa>. Suomenkielinen IUA Journal on luettavissa Suomen Urantia-seuran verkkosivuilta <http://www.urantia.fi>

Janet E. Quinn, päätoimittaja, Yhdysvallat

Neil Francey, toimittaja, Australia

Rebecca Oswald, oikolukija

Muunkielisten painosten kääntäjät

Seppo Kanerva, suomi

Jean Royer, Chris ja Nicole Ragetly, ranska

Antonio Moya, espanja

Rogério Reis da Silva, portugali

Tilaushinnat:

Vuosittilauk (neljä numeroa): 18 €

Irtonumerot: 4,50 €

Vuosittilauksen ja irtonumerot voi maksaa Suomen Urantia-seuran pankkitilille Nordea 142730-102126. Pankkisiirtolomakkeen "Tiedotuksia"-osaan pyydetään merkitsemään JOURNAL ja tilaajan osoitetiedot. *Suomen Urantia-seuran jäsenille IUA Journal on jäsenetu.*

TOIMITUSPERIAATTEET

IUA Journal ottaa vastaan seuraavassa tai myöhemässä numerossa julkaistaviksi tarkoitettuja artikkelitarjouksia. Kaikki tarjotut artikkelit ovat Journalin omaisuutta eikä niitä palauteta. Mikäli kirjoitusta ei julkaista välittömästi, se säilytetään arkistossa mahdollista tulevaa käyttöä varten. Journal ei maksa kirjoittajille rahallista tai muuta korvausta tällaisista vapaaehtoisesti tarjotuista kirjoituksista. Vaikka Journal pyrkiiinkin toimitustyön aikana ottamaan yhteyden kirjoittajiin, toimitus varaa kuitenkin itselleen oikeuden tehdä kirjoituksiin julkaisemisen kannalta tarpeellisiksi katsomansa toimitukselliset muutokset. Journal on tarjotuista artikkeleista kiitollinen ja niistä riippuvainen, toimituksen ei kuitenkaan ole mahdollista kuitata jokaista sille tarjottua kirjoitusta, mutta kirjoittajat voivat ottaa yhteyttä Journaliin varmistuakseen siitä, että kirjoitus on saapunut toimituksen harkittavaksi mahdollista Journalissa julkaisemista varten. Pyydämme ohjaamaan kaiken Journalille tarkoitettaman postin ja artikkelitarjoukset Suomen Urantia-seuralle, osoite PL 212, 00101 Helsinki. Sähköpostiosoite *urantia-seura@urantia.fi*

Kaikki tulkinnat, mielipiteet, päätelmät tai taiteelliset esitykset ovat laatijoiden omia eivätkä välttämättä edusta Kansainvälisen Urantia-yhdistyksen, kansallisten tai paikallisten Urantia-yhdistysten, Urantia-säätiön johtokunnan tai Journalin toimituksen kantaa ja mielipiteitä.

Ellei toisin osoiteta, lainaukset ovat teoksesta *Urantia-kirja* © 1993 tai *The Urantia Book* © 1955 Urantia Foundation. Lainaukset on merkitty *Urantia-kirjan Hakemistossa* © 1993 Urantia Foundation käytettyä merkitsemistapaa noudattaen.

© 2004 Kansainvälinen Urantia-yhdistys

Uskonnollisen kokemuksen reaalisuus:
**Miten vanhemmuuden kokemukset kohentavat
 jumalatietsuuttamme**

HÉLÈNE BOISVENUE
 Kanada

Minulle paras uskonnollinen kokemus on sellainen, joka mahdollistaa pääsyn lähemmäksi Jumalaa ja lisää Jumalan ymmärtämistä. *Urantia-kirjassa* sanotaan: *Ajallisuuden lasten ylimaallinen määränpää on löytää ikuinen Jumala, ymmärtää jumalallisuuden olemus* [21:3]. Olisiko jumalallisen kokemuksen ymmärtäminen mahdollista?

Ihmiskunta on koko hitaan evoluutionsa mitalta yrittänyt parhaansa mukaan käsittää Jumalan olemusta. Näin uskonnon historia meille opettaa. Se opettaa meille myös, että ihmiset ovat osoittaneet suurta lahjakkuutta tehdessään armeliaasta ja sädehtivästä Jumalasta jotakin perin synkkää. Erheelliset jumalakäsitykset ovat mahdollistaneet niihin uskovien ihmisten lukemattomat väärinkäytökset. Victor Hugo ymmärtää loistavassa kirjassaan *Vuosisatojen legenda* tämän ihmiskunnan historian erityispiirteen sanoessaan:

*Maailma, kaikki paha juontuu jumalten hamosta;
 teemme valkeudesta pimeyden.*

Muinaisessa Kreikassa Aristoteles esimerkiksi väitti, ettei jumaluuksien ja ihmisten välinen ystävyys ollut mahdollista. Platonin mielestä taas jumalten kesken ei vallinnut rakkaus. Kauhun puistatuksin olemme nähneet myös hirveitä keskiaikaisia tuomiopäivän kuvauksia, joissa esiintyvät kidutuskohtaukset muistuttavat rikollisten psykopaattien tekoja. Saattaisimme väittää, että tuonkaltaiset kielteiset jumalakuvat kuuluvat menneisyyteen, mutta sallikaa minun sanoa, etteivät ne sitä ole.

Väitteeni vahvistukseksi kerron teille nuorimman sisareni kanssa hiljattain käymästäni keskustelusta. Sisareni on erittäin herkkä ihmisen hengellisen ulottuvuuden suhteen, ja hänen transsendenttinen etsintänsä on johdattanut hänet buddhalaisuuteen. Keskustelimme rukoilusta, ja hän antoi minun ymmärtää, että rukoillessaan hän visualisoi mielessään Buddhan, sillä tämä edusti huolenpitoa ja myötätuntoa. Hänestä tuntui mahdottomalta rukoilla Jumalaa — sellaisena kuin Jumala idässä käsitetään — koska hänen käsityksissään Jumala on ankara tuomari, jonka puuhana on lisätä tilikirjaansa merkinnät itselleen epämieluisista pahoista teoista.

Saatat torjua esimerkkinä sanomalla, että sisareni esittämä jumalakäsitys on vanhanaikainen heijastellen hänen ikäänsä — hän on viisissäkymmenissä — ja etteivät nuoremmat ihmiset näe Jumalaa enää tuollaisena. Sallikaa minun taas vakuuttaa, ettei asia ole niin.

Esitellessäni erällä kirjamesuilla *Urantia-kirjaa* muuan kaksikymppinen nuori mies julisti meille into-

himoisesti: ”Jos Jumala on olemassa, voisin taatusti vaihtaa pari valittua sanaa hänen kansaan”. Mielestäni hänen näkemyksensä Jumalasta oli varsin kielteinen ja kapinallinen.

Haluan sen vuoksi omistaa esitykseni sisarelleni ja tuolle kirjamesuilla kohtaamalleni tuntemattomalle nuorelle miehelle. Erheellinen jumalakäsitys vääristää ihmisen jumalasuhteen, ja sen seurauksena yksi ihmisen elämän perusaspekti turmeltuu. Tämänkertaisen esitykseni tavoitteena on johdattaa meidät parempaan ymmärrykseen ja tietoon Isämme olemuksen säteilyvyydestä. Miten sen teen?

Sen tehdäkseeni päätin suhteuttaa asian itseensä ihmiskokemukseen, sillä *Urantia-kirjassa* sanotaan: *Jumala on tunnettavissa vain kokemukseen sisältyvien realiteettien myötä* [1856:2]. Se kokemus, joka antaa meille tietyn näkemyksen Jumalan olemuksesta, on vanhemmuuden kokemus. Sanotaanhan, että se on oleellisen tärkeä matkallamme Jumalan tykö (516:2, 531:4). Tämä kokemus vie meidät ensi askeleisiimme Jumalan tuntemisessa. Näinhän *Urantia-kirja* siitä sanoo:

... oikea perhe — hyvä perhe — ilmentää jälkeläisiä tuotaville vanhemmille sitä, miten Luoja suhtautuu lapsiinsa, samalla kun tällaiset oikeanhenkiset vanhemmat antavat lapsilleen ensimmäisen kuvan pitkään sarjaan kuuluvista, aina vain laajemmista kuvista, jotka paljastavat maailmankaikkeuden kaikkien lasten Paratiisissa olevan vanhemman tuntemuksen rakkauden. [942:1]

Tajunnet, että tämän lainauksen mukaan kokemuksella on kaksi puolta. Se esittää näkemykset sekä lapsen että vanhemman näkökulmasta. Kuvailen seuraavaksi kahdessa osassa, miten Jumalan tuntemisen oppimiskokemus on toteutettavissa muuta paremmin käyttämällä hyväksi vanhemmuuden kokemusta.

Vanhemmuussuhteen perustus:
 päällimmäisenä tunne

Ennen kun ryhdyn käsittelemään lapsen ja vanhemman näkökulmia, tarkastelen erästä oleellisen tärkeää kysymystä, joka liittyy vanhemman ja lapsen väliseen suhteeseen. Kysymys on tämä: Mille pohjalle vanhemman ja lapsen suhde perustuu? Toisin sanoen, mikä laukaisee ensimmäisen vanhemmuusimpulssin lasta kohtaan? Entä mikä ylläpitää tätä impulssia ja tekee sen sellaisella voimalla, että se tekee tästä sidoksesta lähes purkamattoman?

Onko kysymys älyllisistä päätelmistä? Vai järkelys-

tä? Vaiko emotionaalisista ylläkkeistä? Onko kysymys tunteista? Väitän, että kysymys on tunteista. Ne ovat vanhemman ja lapsen välisen suhteen edelläkävijöitä. Tämän todistaakseni kehotan teitä muistelemaan omia henkilökohtaisia kokemuksianne ja huomioitanne ja analysoimaan esimerkiksi sitä, miten vanhemmat käyttäytyvät heidän lapsensa ollessa vaarassa. Miten monesti olemmekaan nähneet äitien tai isien syöksyvän vaikka tuleen lapsensa pelastaakseen ja tekevän niin täysin järjen vastaisesti.

Esimerkki auttaa ymmärtämään teon voimakkuutta, jota ei tuota järki vaan impulsiivinen emotio. Kyseisen impulssin voimakkuus määrittää teon voimallisuuden ja tuottaa sen toteuttamiseen tarvittavan rohkeuden ja päättävyyden. Tunteet saavat ihmisen liikkeelle ja syyttävät hänet toimimaan. Vakuutan teille, että vanhemman ja lapsen välisessä suhteessa ensimmäisenä tulee tunne. Jos tunteet ovat vanhemmissa ensimmäisinä esiintyviä, voimme näin muodoin olettaa, että ne esiintyvät ensimmäisinä myös taivaallisessa Isässämme ja että hänkin tuntee tämän hänen lukemattomia lapsiaan universumin joka kolkassa koskevan emotionaalisten impulssien tulvan.

Tarkastelkaamme, mitä *Urantia-kirja* sanoo tästä asiasta:

Ja koko tähän absoluuttiseen olemukseen vaikuttaa Luojan suhde hänen universumiluoduista koostuvaan perheeseensä. [59:1] (korostus minun)

Jumala Isän kohdalla vapaan tahdon mukaisia suorituksia ei hallitse valta, eikä niitä ohjaa pelkkä äly. [59:2]

... koko laajassa perheenomaisessa suhteessaan ajallisiin luotuihinsa universumien Jumalaa hallitsee jumalallinen tuonne. [59:1]

... ja tämä hellyys saa väkevimmän ilmauksensa ja suurimman tyydytyksensä siinä, että hän rakastaa ja että häntä rakastetaan. [59:2] (korostus minun)

Tämän luettuani minun on pakko, suu vähän virneessä, osoittaa sanani erityisesti teille, hyvät herrat, ja neuvoa teitä viljelemään hellyyttänne, vaikka sivilisaatiomme onkin suosinut näiden ominaisuuksien kehitymisessä etupäässä naissukupuolta. Hyvät herrat, kysymyksessä on väistämätön ehto, jos aikoo muistuttaa Jumalaa. Jumala osoittaa meille, että tämä emotionaalinen asenne, tämä sydämen hellyys, on niin miesten kuin naistenkin viljeltävä. Tämä sydämen hellyys johtaa voimaperäiseen ja lujatahtoiseen toimintaan. Ettekö kaikki haluakin edustaa tällaista voimaperäistä ja maskuliinista asennoitumista? Olkaa tietoisia siitä, että se konjugoi sydämen kanssa.

Lapsen näkökulma

Olemme juuri yksilöineet vanhemman ja lapsen välistä suhdetta luonnehtivan ensimmäisen tekijän, joka siis

on tunne. Tarkastelkaamme seuraavaksi, miten oma kokemuksemme siitä, että olemme olleet lapsia, voi auttaa meitä käsittämään ensimmäisen ilmennyksen taivaallisen Isämme olemuksesta.

Kun Jeesus käytti hyväkseen lapsen kokemusmaailmaa selvittämään niitä ominaisuuksia, joita meidän on tarpeen kehittää suhteessamme taivaalliseen Isään, hän viittasi aina varhaislapsuuden kokemuksiin. *Totisesti, totisesti minä sanon teille: Joka ei ota vastaan Jumalan valtakuntaa pienen lapsen lailla, on tuskin astuva sinne sisälle kasvaakseen hengellisen miehuuden täyteen mittaansa.* [1840:0]

Meidän on taas kerran tarpeen palata mahdollisimman kauas muistoihimme tuodaksemme takaisin sen noiden aikojen nuoren lapsen, joka silloin olimme, ja ne hallitsevat tunteet, joita meillä oli vanhempiamme kohtaan. Muistan erityisesti erään päivän ollessani viisivuotias, kun isäni kädestä kiinni pitäen olin kävelyllä ja katselemassa tulevan kouluni rakennustyömaata. Olipa se seikkailu! Koulua rakennettiin melko kauas kotoani, asuttamattomalle alueelle. Se sai minut tuntemaan yhtäaikaa sekä kiihtymystä että huolta. Koskaan en yksinani kulkisi niin kauas ja tuollaiseen tutkimattomaan paikkaan. Mutta isäni kanssa kävelin tuon puolisentoista kilometriä tuntien oloni täysin turvalliseksi ja luottavaiseksi. Isäni oli minulle kuin suojeluskeli, ja hänen pitäessään huolellisesti vaarin minulle ei voisi tapahtua mitään pahaa. Nuorissa lapsissa havaitaan täysimääräinen huolettomuus heidän ollessaan vanhempien jatkuvan vaarinpidon alaisuudessa, ja se johtuu ehdottomasta luottamuksesta siihen, että vanhemmat valvovat ja suojelevat heitä.

Myös Jeesus sai ensimmäisen käsityksensä Universaalista Isästä siitä kokemuksestaan, että hän oli lapsi suhteessa rakastaviin maiisiin vanhempiinsa. Tätä havainnollistaaksemme muistakaamme seuraava Jeesuksen elämän hetki hänen lapsuuden ajaltaan ja heti hänen temppelessä käyntinsä jälkeen. Jeesus esitti kysymyksiä juutalaisten uskontoon tuohon aikaan kuuluneista rituaaleista. Hän oli perin kuohuksissaan vanhempiensa esittämistä selityksistä, jotka koskivat Jumalan tuntemaa vihaa. Joosef ja Maria noudattivat silloisia uskomuksia uhrein tapahtuvasta Jumalan vihan lepyttämisestä. Jeesus ei voinut hyväksyä vanhempiensa puhdasoppisia uskomuksia, ja hän esitti näkökohtansa syvästi tuntien:

”Isäni, se ei voi olla totta — Isä, joka on taivaassa, ei voi sillä tavoin suhtautua erehtyviin lapsiinsa. Taivaallinen Isä ei voi rakastaa lapsiaan vähemmän kuin sinä rakastat minua. Ja tiedän vallan hyvin, että teinpä minä hyvänsä harkitsemattoman teon, et koskaan vuodattaisi vihaasi päälleni etkä purkaisi kiukkuasi minuun. Jos sinussa, maisessa isässäni, ilmenee tällaisia inhimillisiä heijastumia Jumalallisesta, kuinka paljon enempään täytyykään taivaallisessa Isässä ilmetä hyvyden täyteys ja laupeuden ylitsevuotavuus. En suostu uskomaan, että taivaassa oleva Isäni rakastaa minua vähemmän kuin maan päällä oleva isäni.” [1378:1]

Lapsi kokee turvallisuutta, hyvyyttä ja ehdotonta rakkautta nimenomaan siksi, että hän on yhteydessä rakastaviin vanhempiin. Tällä tavoin hän saattaa myöhemmin elämässään ymmärtää, mikä on Jumalan olemus, ja käsittää sen suhteen luonteen, joka sitoo hänet Jumalaan. Tämän suhteen luonne on kyllästetty lapsen luottamuksella siihen, että hänen vanhempansa tukee rakastavasti häntä kypsyden saavuttamiseen saakka. Lapsen suhde rakastavaan vanhempaan on Jumalan olemuksen ensimmäinen ilmennys. Jos katsomme taaksepäin ja tarkastelemme omaa lapsuuttamme, alamme käsittää taivaallisen Isämme olemuksen sädehtyvyyttä.

Vanhemman näkökulma

a. Yksilösuhteessa lapseen

Tässä osiossa yritän käsitellä näkökulmaa vanhemman yksilösuhteesta lapseensa ja tätä tietä käsitellä sitä, mitkä tekijät saattavat ilmentää Universaalisen Isän olemusta. Käytän hyväksi itselleni ja miehelleni yhteistä omakohtaista kokemusta lastemme syntymää seuranneilta tunneilta. Pyrin selvittämään niitä moninaisia ja koskettavia tuntemuksia, joita vanhemmat tuntevat lapsiaan kohtaan.

Lapsemme syntymän jälkeen, kannatellamme vauvaa käsivarsillamme, mieheni ja minä olimme suuren, kasvavasta ilosta johtuvan tunnekuohun vallassa. Koko olemuksemme oli jo virittynyt lapsemme hyvinvoinnin turvaamiseen. Tästä hauraasta pikkulapsesta, joka oli annettu hyvään huomaamme ja joka jo määräsi elämämme tahdit, tulisi taukoamattoman huolemme kohde. Kannoimme tätä vastasyntyntä käsivarsillamme ja teimme jo suunnitelmia hänen kehityksensä hyväksi; keskityimme hänen kasvamisensa edistämiseen. Pystyimme jo kuvittelemaan sen tasapainoisen aikuisen, joka hänestä tulisi.

Tämä tulevaisuuden visio ei kuitenkaan vähentänyt tuntamaamme mielihyvää seurattessamme hänen senhetkistä kehitysvaihettaan. Meillä oli runsain määrin kärsivällisyyttä. Kuka vanhempi kävisi kärsimättömäksi siksi, ettei vastasyntynyt osaa puhua, kävellä tai ratkaista matemaattisia yhtälöitä? Kun vanhempi rohkaisee lapsensa ensimmäisiä askeleita ja lohduttaa häntä väistämättömien nurinmenojen hetkellä, onko vanhempaa, jota tämä tärkeä kehitysvaihe ärsyttää?

Vanhempi iloitsee jokaisesta uudesta saavutetusta kehitysvaiheesta, ja tämä mielihyvä pyyhkii pois kaikki matkan varrella koetut aikaisemmat vaikeudet. Kuka vanhempi muistelisi lapsensa maisterin karonkassa katkeruutta, jonka aiheutti viidennen luokan matematiikan kokeen epäonnistuminen?

Vanhempi tuntee lapsensa siksi, että hän on tämän toverina matkalla kohti aikuisuutta. Tämä tieto mahdollistaa sen, että etsii lapsesta parasta. Isällisellä rakkaudella ei ole salattuja tavoitteita, ja se etsii aina sitä, mikä ihmisessä on parasta (1574:5). Se antaa hänelle tilaisuuden rakastaa lastaan parhaalla tavalla. Lapsensa

katseleminen on vanhemmalle syvästi liikuttavaa; se on rakkautta. Miten asia sitten on Jumalan kohdalla?

Kun olin lapsi, minua tyydytti suuresti se, että Jumalan valta on kaikkivaltiutta, sillä tuo ominaisuus oli erinomainen väline, jolla luoda se luonto, joka minua varsin hämmästytti. Mutta Jumalan kaikenkietävyys hirvitti minua. Sen tajuaminen, että Jumala tiesi minusta kaiken ja kykeni pitämään kirjaa synneistäni, traumatisoi minua; aivan kuten se traumatisoi nyt sisartani. En ollut vielä ymmärtänyt, että tämä täydellinen tietäminen teki mahdolliseksi Jumalan rakastaa minua entistäkin syvemmin (1898:3, 4) ja tuntee entistäkin syvempää myötätuntoa minua kohtaan.

Erään ystävän avulla löysin hiljattain mielenkiintoisen määritelmän myötätunnosta. Myötätunto on kykyä sovittautua kenen tahansa henkilökohtaisiin tarpeisiin; on siksi tarpeellista tuntee tuo henkilö entistäkin läheisemmin. Myötätunto tarttuu tuota ihmistä kädestä ja kulkee hänen kanssaan hänen polullaan ainakin yhden askelen lisää. Tuo yksi lisäaskel on erittäin merkityksellinen. Menneisyyden erehdykset ja inhimilliset heikkoudet muuttuvat mitättömyyksiä; ne pyyhkiytyvät pois ja unohtuvat sen riemun myötä, että on taas astuttu eteenpäin. Myötätunto ei märehdi menneitä; se on dynaamista ja sen katse suuntautuu aina kohti tulevaa. Se johtaa tilanteenmukaiseen ja mielekkääseen toimintaan. Myös Jumala tekee näin tietämyksensä ja myötätuntonsa täydellisyydessä. Hyvää tarkoittavin hellydenosoituksin hän erehtymättä sovittaa toimensa kaikkien lastensa välittömiä tarpeita vastaaviksi. Nojaten omakohtaiseen vanhemman kokemukseeni julistan, että koska Jumalakin on vanhempi, hän iloitsee lapsistaan (28:1). Koko hänen toimintansa suuntautuu heidän hyväkseen; hänen suunnitelmansa universaalisesta kehittämisestä on tarkoitettu heidän hyväkseen, ja tiedämme tämän suunnitelman ällistyttäväksi ja äärettömäksi. Olemme hänen pysyvän kiinnostuksensa kohde. Muisteleeko hän puutteitamme saavuttaessamme Paratiisin ja saadessamme päästötodistuksemme? Ehdottomasti ei! Vanhemman kokemukseni vahvistaa minulle, ettei Jumala kangistu nykyisiin vikoihimme ja epätäydellisyyksiimme, vaan hän etsii sitä, mikä meissä on parasta. Hänen katseensa on jo kääntynyt sitä täydellistä olentoa kohti, joka meistä tulee. Jumala on vanhempi, joka seuraa lapsensa askelia, pitää häntä kädestä ja sanoo: olen kanssasi kasvusi jokaisena hetkenä. Olemme kuin pikkulapsia Jumalan käsivarsilla. Hän katsoo alas puoleemme, hän liikuttuu meistä, hän on vanhempi, hän on Isämme.

b. Perhesuhteessa (kollektiivisesta näkökulmasta tarkasteltuna)

Tässä viimeisessä osiossa yritämme löytää Jumalan jumalallisen tuntemuksen hänen katsellessaan alas lastensa puoleen tarkastellen heitä kokonaisuutena, jota voisimme kutsua perhesiteiksi. Näin tehdäkseen esitän teille erilaisia skenaarioita, jotka mahdollistavat asiaan vaikuttavien vanhemman tuntemusten tutkimisen.

1. skenaario

Joku jalo ja rohkea henkilö on pelastanut toisen aikuisen varmasta kuolemasta, kuten hukkumasta, tulipalosta tai maanjäristyksestä. Ajatelkaamme esimerkiksi lupiasta samarialaista (1810:1). Miten kiitollinen onkaan tuo henkilö, jonka henki on juuri pelastettu!

Seuraavaksi ajattelemme samaa tilannetta, mutta tuo rohkea henkilö onkin aikuisen sijasta pelastanut lapsen hengen. Kuvitelkaa hetkeä, jolloin lapsi annetaan turvallisesti hänen vanhempiansa käsivarsille. Uskon, että jos kummankin tapauksen aikaansaamien emootioiden voimallisuus olisi mitattavissa, jälkimmäisen tapauksen synnyttämät emootiot saisivat kaikki mittalaitteet räjähtämään.

2. skenaario

Seuraava esimerkki on omasta perhe-elämästäni.

Minulla on kaksi poikaa, joiden ikäero on kahdeksan vuotta. Monet vuodet vanhin poikamme kohteli nuorempaa veljeään mitättömyytenä, väheksyen häntä päivästä toiseen — osoittaen parhaimmillaankin välinpitämättömyyttä häntä kohtaan, kutsumalla pahimmillaan häntä haukkumasanoin tai nöyryyttämällä häntä jäynillä ja käymällä aina vain loukkaavammaksi ja kiusaavammaksi. Normaaleja lapsia, eikö niin? Ei minusta. Suhde oli käynyt perin epäterveeksi, eikä sen vastapainona koskaan ollut veljellisen yhteisyyden hetkiä. Perheessä vallitsevaa ilmapiiriä saastutti ilottomuus ja jännitteisyys. Nuorempi poikamme projisoi lopulta vastarintansa meihin, vanhempiinsa, karkailemalla jatkuvasti kotoa ja saamalla hirveitä kiukun ja väkivallan puuskia.

Yksi käyttämämme keino meidän päästä vaikeusistamme oli pyytää vanhinta poikaamme ymmärtämään ja toimimaan yhdessä kanssamme. Selitimme hänelle oman tulkintamme tilanteesta ja teimme hänelle selväksi, mikä valta hänellä oli näissä tilanteissa. Suureksi hämmästykseksimme poikamme tuli mukaan ehdottamiimme toimiin. Hän lopetti veljensä kiusaamisen ja alkoi jopa osoittaa tietynlaista ystävällisyyttä. Hänen siihen saakka kielteinen asenteensa muuttui myönteiseksi. Yllätyslahja veljen syntymäpäivänä, kutsu elokuvaan tai pyöräilemään. Nuoremman poikamme vaikeudet ovat sen jälkeen vähentyneet suuresti.

Tämä vanhimmassa pojassamme tapahtunut asenteen muuttuminen hänen nuorempaa veljeään kohtaan on liikuttanut minua syvästi. Olen hyvin kiitollinen. Tämä hänen veljelleen osoittama myönteinen huomio oli osoituksena siitä, että hän välitti meistä, omista vanhemmistaan. Se oli parempaa kuin mikään lahja, jonka hän olisi voinut ostaa. Tuona hetkenä tuntemani onni ylitti kaiken sen hyvyyden, jota hän olisi voinut osoittaa pelkästään minua kohtaan.

Esimerkit valottavat vanhempien tunteita heidän ollessaan kasvokkain lastensa keskinäissuhteiden kanssa. Omasta vanhemman näkökulmastani vakuutan teille, että mitä tahansa teettekin yhdelle lapsistani, sitä arvostetaan paljon enemmän kuin jos tekisitte sen minulle.

3. skenaario

Esitettäväni on vielä yksi tilanne.

Muistelen vuosipäivien kaltaisia sukukokouksia. Tätä esimerkkiä ajatellen mielessäni ovat erityisesti mieheni suvun tapaamiset, sillä appeni tiesi tarkkaan, miten noina hetkinä tuoda julki tyytyväisyytensä. Voin yhä mielessäni nähdä hänen nojaavan ovenpieleen keittiön ja ruokasalin välissä ja katselevan tunnelmaamme ja onnellisuuttamme. Hän virkkoi selkein sanoin: ”Minulle on suuri onni katsella teitä, kun olette kaikki koolla”. Miten syvästi loukattuja olisimmekaan olleet, jos joku meistä olisi suljettu ryhmän ulkopuolelle.

Samanlainen on Jumalan vanhemmuussuhde. Jumala on suunnattoman onnellinen nähdessään lastensa kasvavan ja edistyvän. Hänen tunteensa on sitäkin suurempi, kun hän näkee lastensa tarjoavan tukeaan toisille, joiden polkua ja kasvua vaikeudet vaivaavat. Ymmärrätkö jumalalliset tunnot? Ymmärrätkö Jumalan mielihyvän, kun hänen lapsensa auttavat toisiaan?

Jeesus opetti meille totuuden vahvistaessaan: ”*Ja muistakaa, että sikäli kun osoitatte apunne veljistäni vähäisimmälle, olette tämän palveluksen tehneet minulle.*” [1917:1]. Jeesus on universumin persoonallisuuksien isä, ja näin hän ilmaisee Universaalisen Isän olemuksen. Etupäässä juuri isällisten tunteidensa valossa hän kutsuu meitä välittämään toinen toisistamme ja luomaan hengellisen veljesyhteisyyden.

Päätössanat

Isäkäsité on käsite, joka mahdollistaa meidän saavuttaa Jumalan sädehtivyyden; Jumalan mieltäminen isäksi saa meidät ikiajoiksi karkottamaan mielestämme tunteitamme kuvan harmahtavasta parrakkaasta ukosta, joka katselee ankarana alas ja sivaltelee tuomion miekkanaan myrskypilvellään istuen. Kietoutukaa hänen valoonsa ja helläluontoisen Jumalan, Rakastavan Universaalisen Isämme, huolenpitoon.

Perin juurin inhimillinen vanhemmuuden kokemus opettaa meille suuria totuuksia Jumalasta. Ihmisolennot pääsevät entistä parempaan ymmärrykseen jumalallisesta olemuksesta tarkastelemalla seuraavaa kaksinaista kokemusta: He ovat yhtäältä olleet lapsia ja yhteydessä rakastaviin vanhempiin, ja sitten toisaalta olleet rakastavia vanhempia vastuussa lapsista ja näiden tukemisesta heidän kasvussaan. Jumalallinen tunto hallitsee Jumalan suhdetta luotuihinsa, ja tämä tunto muistuttaa niitä tunteita, jotka koemme vanhemmalle ominaisissa suhteissamme.

Löytääksemme ikuisen Jumalan ja ymmärtääksemme hänen jumalallisen olemuksensa on välttämätöntä kietoutua liikuttavaan yhteissuhteeseen luodun ja Luojan välillä ja kutsua Jumalaa Isäksemme. Esitykseni päätteeksi haluan lainata sen Voimallisen Sanansaattajan seuraavat ihanat sanat, joka esittää neljä Jumalan

olemusta käsittelevää *Urantia-kirjan* lukua: *Ja loppujen lopuksi hyödyllisintä, mitä voin tehdä, on tähdentää, että Juma-*

la on teidän universumi-Isänne, ja että te olette kaikki hänen planetaarisia lapsiaan. [72:1]

Einstein ja ilmoitus — universumia keksimässä

RICK WARREN
Yhdysvallat

Albert Einstein olisi piehtaroinut *Urantia*-luvuissa. Ne tarjoavat sen, mitä hän halusi löytää: yhtenäisselityksen kaikista olevaisista ja olennoista, teorian joka kattaa kaiken ja joka tuntuu uskottavalta. Mutta oi ja voi, hän tutki enimmän osan elämänsä vain aineellista maailmaa, jos kohta hän elämänsä loppupuolella näyttääkin harjaantuneilla silmillään nähneen vilaukselta Jumalan.

Jos hänen olisi määrä yrittää toistamiseen löytää universumin yhtenäisperiaate, mutta tehdä se nyt ilmoituksen valossa, hän saattaisi huomata, että on mahdollista määritellä fyysinen universumi yksinkertaisin termein niin kuin se riippuu Jumalan luomien kolmen elementin — ultimatonien, avaruuden ja gravitaation — varassa (169:1). Hän tietenkin sanoisi sen matematiikan kielellä ja symboleista koostuvan yhtälömetaforan keinoin.

Jos Albert Einstein hyväksyisi *Urantia-kirjan* sisältämät tieteelliset ja hengelliset ilmoitukset, hän riemuitsi siitä, miten fyysinen, mielellinen ja jumalallinen liittyvät toisiinsa (102:1). Syynä siihen, ettei hän saavuttanut filosofista tai uskonnollista kliimaksiä on tietenkin se, että matematiikka on vain vähäinen ja persoonaton revelaatio valtavasti suuremmasta kokonaisuudesta. Hänen ajattelunsa laadukkuutta, ellei peräti hänen peräänantamatonta sinnikkyyttään, on siitä huolimatta ihailtava. Moniko meistä kykenee tai haluaa omistautua ajattelemaan yhtä ainoaa asiaa vuosikymmeniksi? Kuvitelkaapa, millaisia ajatuksia hän olisikaan loihnut esiin tuloksena siitä, että hän olisi omaksunut *Urantia*-ilmoituksen!

Fyysinen universumi on pinnalta katsoen elegantin yksinkertainen: Ultimatonit ilmaantuvat avaruuteen ja gravitaatio alkaa vaikuttaa (465:2). Ultimatonien ”yhteen sulloutumisen” tendenssi kiskoo niitä massoiksi (lopulta fyysisten valvojen johdolla), jotka gravitaatio uskollisesti murskaa. Tämä saa aikaan lämpöä ja painetta, joka hajottaa ainetta (463:12), ja se puolestaan aiheuttaa valon ilmaantumisen. Valo leviää kaikkialle, ja tämä valo antaa voiman kasvillisuudelle, joka puolestaan ajaa eläinkuntaa eteenpäin, ja eläinkunta on tarpeen henkiellisuudelle sen aloittaa matka takaisin sinne, mistä ultimatonit lähtivät eli Paratiisiin. (169:1)

Mutta orastavan valon ja ikuisen elämän välissä piilee mysteeri: miten ultimatonit, gravitaatio ja avaruus voivat tuottaa lämpöä ja valoa, joista muodostuu sadan alkuaineen planeettoja? (541:6) Planetaarisia al-

kuaineita ei ole havaittavissa alkuperäisissä kolmessa fyysisen universumin konstruktion rakennuspuiden joukosta, mutta ne kuuluvat siihen luontaisesti. Miten Jumala saa sen aikaiseksi? Entä miten on mahdollista alkuaineissa ilmetä näin sokaisevan monenlaisia ominaisuuksia? (467:4)

Mitä tulee fyysisten universumien mysteereihin, niin itsemme ja Albert-vanhuksen edessä on nyt perustavan tärkeää merkitystä omaava kysymys. Kuinka sata alkuainetta voivat tuoda nähtävälle niin monia kummallisia, ainutlaatuisia ja outoja ominaisuuksia? Jos aineelliset universumit koostuvat vain kolmesta aineksesta, niin miten Jumalat muuntavat ultimatonit, avaruuden ja gravitaation tähtiainekseksi, valoksi ja planeetoiksi niin, että näiden sadan alkuaineen läsnä ollessa olennot saavat ruumiinsa kokeakseen elämän ja sielun kasvun? (399:7) Kuinka voi kupari ilmaantua samasta ultimatonista, josta happi on peräisin?

Paitsi mysteereitä universaalinen koneisto luo mahdollisuuden valikoiman materiaaleja pakottamalla ultimatonit käymään läpi erilaisia prosesseja. Altista ultimatonin avaruudelle, anna gravitaation vetää se yhteen muiden ultimatonien kanssa, anna ydinpalon syttyä, ja kas, juurtuneet kasvimuodot käyttävät hyväkseen tuon palon synnyttämää valoa, ennalta suunnitellut ihmiset syövät nuo kasvit kehittyäkseen, sielut hyödyntävät kehoa toimiakseen ja kasvaakseen ja kolme suurta Jumalaa nauttivat (enemmän aikaa) tästä näytelmästä. (468:2)

Kolmen elottoman elementin sijasta niitä on nyt viisi: aine, avaruus, gravitaatio, lämpö ja valo. Lisätään vielä kruunaavat kaksi elementtiä — planeetat ja elollisuus — ja elementtejä on seitsemän. Se on malli, joka on palvellut Isää ikuisuuksien ajan. Mutta kertomus ”universumin löytämisestä” (1276:2) on hieman kompleksisempi sitten, kun henkilökohtainen tahto tulee jakeluun avoimena valtakirjana — halusipa tai ei — ja päätäpahkaa — siltä ainakin näyttää. Taustalla on kuitenkin seesteinen selkeys.

Alussa olet äärimmäisessä harmoniassa: MINÄ OLEN-olevaisena (6:3), olet äärettömän viisas ja rajattoman kyvykäs. Päätät luoda universumin, jossa on itsesi kaltaisia vapaatahtoisia olentoja (71:7). Haluat heidän olevan omassa maailmassaan täysivaltaisia niin kuin itse olet infiniittisyydessä. Ensinnäkin jaat itsesi, ja sinusta tulee kolmijäseninen tiimi (108:2). Te kolme rakennatte pysyvän asuinsijan (7:10) ja työskentelette

”sähköistääksenne” koko luomakunnan riippumattoman vapaan tahdon peruselementeillä (70:5). Tarvitsette materiaa, mieltä, henkeä ja persoonallisuuspäirejä. (1286:5)

Luotuanne persoonallisen perheen ja asianmukaisen kodin itsellenne ja täydellisille auttajillenne kutsutte sitä Paratiisiksi (7:10). (Mitähän symbolia Einstein käyttäisi Paratiisista? Nollaa?) Sitten lähetätte ultimatonit matkaan valtavana kehänä (473:1). ”Lastenne” avulla panette liikkeeseen ne pyörteet, jotka vetävät ultimatonit kasautumiksi. Gravitaationne työstää näitä ainemöhkäleitä ja vetää ne määriteltäviksi massoiksi. Sitten lämpö, joka syntyy gravitaation työstäessä ultimatoniteja, ryhtyy muodostamaan aurinkoja (465:1). Aurinkoprosessit saavat sitten aikaan sata alkuainetta siten, että käytetään vaihtelevasti lämmön lisäystä, sitten kylmyyttä ja toisinaan painetta, jotka muovaavat jäähtyvistä aurinkoaineesta moninaiset planeetat (473:5).

Näyttämö on nyt valmis elämän ilmaantumiseksi. Elämä on MINÄ OLEN -olevaisen ilmaantumisen ohella universumin suurin mysteeri. Jumalaa lukuun ottamatta (347:5) kukaan ei voi puhua suuriäänisesti elämästä: mistä se tuli, miten se tuli (399:6) tai minne se meidät perimmäisessä ikuisuudessa vie.

MINÄ OLEN jakaa itsensä niin, että aikaa myöten hän manifestoituu meidän tasollemme (638:4); hän on unohtanut alkuperänsä. Hän on vienyt päätökseen itsensäunohtamisen. Hän on eriyttänyt tietoisuutensa triljooniksi ja taas triljooniksi suhteellisen vapaatahoiksi olennoiksi, jotka sirottautuvat valtaville ultimatoineista rakentuville alustoille (2018:4).

Jumala kutoo fyysisen universumin kolmesta katoamattomasta langasta: ultimatoineista, gravitaatiosta ja avaruudesta. Onpa yksinkertainen konsepti! Ei ole ko-

vinaan vaikeaa hyväksyä sellaista, että aine kerääntyyesään tähden intensiiviseen vetovoimaan alkaa kuumeta ja säteillä sitten miljardien vuosien ajan valoa aurinkomootoreina, joiden varassa ovat ihmisen ja eläimen elämä ja kokemukset (125:4).

Vaikeaa sen sijaan on ymmärtää — ja Albertkin saattaisi joutua tässä kohdin pähkäilemään — on se, kuinka ultimatonit sitten, kun niistä on tullut jumalallisen luomistyön myllyyn syötettävää viljaa, kehittävät niin monenlaisia ominaisuuksia ja ällistytävän koheesivoiman (169:1). Metallit ovat lähes tulkoon erottamattomia sidoksia ja kykenevät kestämaan valtavia voimia. Kaasut ovat kokoon puristuvia, kun taas vesi, joka koostuu kahdesta kaasusta, ei ole kokoon puristettavissa, ellei se ole höyryn muodossa. KummallisuuDET, omituisuudet ja itse kemiallisten ominaisuuksien monenlaisuus ovat paljon enemmän kuin ällistytettäviä; ne ovat mykistäviä!

Vedessä, kahden yleisen alkuaineen yhdiste, ilmenee useita kummallisia ominaisuuksia, joita voi käyttää aineellisen tason vihjeenä siitä, mitä henki on (1795:5), sillä henki voi virrata mihin tahansa suuntaan, se voi jäätyä ja laajeta. Henkeä voi käyttää, mutta se ei kulu loppuun (76:1). Henki pitää yllä kaikki elävät olennot (1155:4), ja ellei sitä ole, on vain hedelmätön autioma. Mutta ellei autiomaata ole, ei ole paikkaa, minne henki virtaa eikä keitaita luomistyölle. Ei keitaita, ei Alberteja, ei sinua, ei minua. Kaikki alkoi ”suhteellisen” yksinkertaisesti. Einstein olisi aidosti iloinnut kaikenkattavan yhtenäisteorian yksinkertaisuuden ja eleganssin tietämisestä, jos kohta se loppujen lopuksi onkin perin monimutkainen. Se on yksinkertainen kompleksisuus, johon sekoittuu mysteeriä ja jota pyörittää unelma.

Albert olisi sellaisen ottanut omakseen.

Yksinkertaisuuden tie ja perinpohjaisuuden polut

JEFF WATTLES
Yhdysvallat

Artikkeli on katkelma elämän filosofiaa käsittelevän kirjan ensimmäisestä luvusta. Sen tarkoituksena on antaa osviittaa siitä, miten puhua *Urantia-kirjan* sisältämistä ideoista suurelle yleisölle.

Jos olet joskus matkalla kysynyt tietä ja saanut väärän neuvon, toivoit, että kyseinen henkilö olisi sanonut: ”En tiedä.” Suuntaa koskevat neuvot matkalla totuuteen, kauneuteen ja hyvyyteen ovat erilaisia. Voit ne kuultuasi arvioida niitä, sillä tässä maassa et ole muukalainen. Sinulla on alusta alkaen jonkinlainen tuntemus, jokin määrä tietoa ja viisautta. Ymmärrät heti, onko neuvoissa järkeä sen valossa, mitä jo tiedät, ja vievätkö ne sinut lähemmäksi päämäärääsi. Sinulla on vapaus hylätä tai muokata saamiasi ohjeita. Jos neuvon sinulle tien leipomoon, nenä-

si voi vahvistaa, että olet lähestymässä kohdetta. Samoin on tämän matkan laita. Lähdemme liikkeelle faktoista ja siirrymme sitten merkityksiin ja arvoihin. Aromin tulisi tuntua vahvempana kuin pitemmälle astelet.

Totuus, kauneus ja hyvyys koskettavat koko olemassaoloamme olentoina, jotka ajattelevat, tuntevat ja toimivat. Sinä hetkenä, kun mieli alkaa jotakin tajuta, se on tekemisissä totuuden kanssa. Näin voi käydä, kun varaa aikaansa lukeakseen oppimisen tarkoituksessa aikakauslehdessä artikkelin tieteestä tai tekniikasta tai pysähtyessään pohtimaan lapsen suusta kuulemaansa oivallusta tai löytäessään oivalluksen hengellisen harjoituksen kuluessa. Aina, kun tuntemalla nautimme jostakin, koemme kauneutta, olkoon se puutarhassa tai runossa. Tekomme astuvat hyvyyden valtakuntaan koskettaen suhteitamme ja ryhmää, johon kuulumme.

Totuus, kauneus ja hyvyys ovat arvoja jotka huomautta vällitsevat näillä elämämme alueilla.

Kysymys on arvoista, jotka elämällä eletään. Ollesamme parhaimmillamme selvilleottamisen henkemme on valppaana; meitä ohjaa jalat maassa pitävä viisaus; olemme hengellisesti eläviä. Luonnon ja taiteen kauneudelle herkkinä olemme tarmokkaita muttemme ryntäileviä. Yleisesti hyväntuulisina pidämme yllä sydämellistä huumorintajua. Ympärillämme olevien tarpeista välittävinä olemme moraalisesti aktiivisia. Olematta kasvustamme sen paremmin ylpeitä kuin pakkomielleisen huolestuneitakaan tunnemme suurenmoista kunnioitusta itseämme ja muita kohtaan. Spontaani luonteen kauneus alkaa ilmaantua, ja rakkaus motivoi ihmisuhteitamme. Nykymaailman pyöräyttävien ongelmien keskelläkin meissä näkyy terveys, mielenterveys ja onnellisuus. Itse kukin saa ajoittain maistaa tällaista elämisen tasoa, mutta miten voimme vaalia sitä entistäkin täysimääräisemmin? Tarvitsemme siihen elämisen filosofiaa.

Yksinkertaisuuden tie

Entistä paremman elintavan vaalimista voi lähestyä kahdella tavalla. Ensimmäisenä on yksinkertaisuuden tie. Ryhdy elämään totuudessa, kauneudessa ja hyvydessä, ja tee se nyt. Älä tee siitä uudenvuoden päätöstä. Älä odota siksi, kunnes olet lukenut tämän artikkelin. Tarvittava viisaus on jo nyt saatavillasi, ja tämänhetkinen intuitio riittää alkuun pääsemiseksi. Ole uskollinen sille, mikä itsessäsi on parasta. Kulje kauneudessa. Ennen kaikkea anna hyvyyden vallita kaikessa, mitä teet.

On aikoja, jolloin yksinkertaisuuden tie on ainoa rehellinen opetus ja mikä tahansa muu lähestymistapa olisi välttelevä. Älä väistä asiaa kysymällä ”miten?” Älä pyydä, että sinulle annetaan metodi eli luettelo helppoja askeleita, joka madaltaa ylevän nousun joksikin mielessä helposti lävitse käytäväksi ja joka lupaa ihmeitä ponnisteluita. Rohkene tulla Läsnäoloon juuri nyt. Anna piutpaut opinkappaleille ja dogmeille ja kirjoille. Totuus on täällä. Herää. Kauneus on käden ulottuvilla. Salli itsesi tuntea se. Hyvyys kutsuu luokseen. Seuraa ja ole vapaa.

Yksinkertaisuuden tie on kutsu alttarin eteen, zen-ele, ilmoituksellinen julistus, ratkaiseva palveluteko, innostunut syleily. Se pelottaa varovaisia, niitä, jotka pelkäävät vapauksien ottamista, ja niitä, jotka epäilevät sitä, mikä on aitoa.

Perinpohjaisuuden polut

Yksinkertaisuus kiertyy auki. Polku avautuu. Voimme tarkastella polkua tarkoitukseemme sopivan perinpohjaisuuden määrin. Voimme tutkailla yksityiskohtia, käsitellä vaikeuksia, käyttää vuosia jatkotutkimuksiin ja keskusteluun ja hiljenemiseen, saamiseen ja antamiseen. Uskoimmeko tosiaankin voivamme kiivetä tiedon, viisauden ja totuuden Mount Everestille ilman vuosikymmenten mittaista antaumuksellista elämää?

Perinpohjaisuuden polkujen seuraaminen on tapa lähestyä etsimämme elämänlaadun viljelyä.

Käsityksemme totuudesta, kauneudesta ja hyvydestä kehittyvät kokemuksen ja ponnistelun, opiskelun ja kamppailun, kautta. Valaistumisen hetkellä ilmaantuu oivallus. Synteesi kiteytyy. Silloin elämä saa uuden käänteen, ja meidän tulee lisätä jotakin entispäivän voittoihin ja kamppailuihin löytääksemme oivalluksen uudemman kerran, ja tällä kertaa mukana on uusi juonne. Muuttunut tilanneympäristö tuottaa tuoreen tulkinnan ja laajemman synteesin. Prosessin kuluessa käsityksemme selvenevät, syvenevät ja vahvistuvat. Niistä tulee hyödyllisiä välineitä, joilla päästään yhteyteen todellisuuden energian ja liikkeen kanssa. Hyödyllisyyden tavoittamisen vuoksi käsitteiden tulee olla enemmän kuin pelkkiä staattisia ideoita. Käsitteet, konseptit, eivät ole määritelmien — eivät edes järjen — tavoitettavissa. ’Konsepti’ juontuu latinasta ja koostuu kahdesta elementistä: ’kouraista’ ja ’yhteen’. Arvolisia käsityksiä muodostaaksemme meidän täytyy kouraista yhteen ihmiskokemuksen koko kirjo — aineellinen, älyllinen ja hengellinen. Käsitteillä on näin ollen transsendenttinen ulottuvuus. Välittömän ympäristön sisältämät faktat ovat kriittisen tärkeitä, mutta uskaltaudumme hahmottamaan kosmista perspektiiviä. Mainen kauneus ilahduttaa, mutta pohdiskelemme kauneutta universaalisissa mittasuhteissa. Inhimillinen hyvyys ansaitsee kunnioitusta, mutta se pääsee korkeuksiinsa vasta kytkeytyessään jumalalliseen hyvyteen.

Todellisuus ei ole kaoottinen eikä jäykkä. Polkumme, seuraavien lukujen järjestys ja etenemisvaiheiden sarja, ei voi olla sen paremmin mielivaltaisen kuin dogmaattinenkaan. Käyttämämme perusluokitukset — totuus, kauneus, hyvyys; aineellinen, älyllinen, hengellinen — eivät ole vesitiiviitä laatikoita. Elämä sekoittaa, mitä äly saa selville. Voimme silti kartoittaa maaston ja määritellä kulkusuunnan niin, että ne koskettavat olennaisuuksia tyydyttävän laajasti. Siirtyessämme yhdestä moneen, yksiköstä monikkoon, totuus pukeutuu tieteen, filosofian ja hengellisen kokemuksen totuuksiksi; kauneus luonnon ja taiteen kauneuksiksi; hyvyys moraalisuudeksi ja luonteenlujudeksi. Jokainen näistä asiakokonaisuudesta eriytyy edelleen periaatteiksi ja käytännöksi, jotka tekevät avain käsitteet helposti lähestyttäviksi. On toisin sanoen totta, että on etenemisvaiheita, jotka kuka hyvänsä kykenee käsittämään.

Vaikka voitkin tarkastella näitä asiakokonaisuuksia missä järjestyksessä tahansa, seuraavaksi esitettävien lukujen järjestyksellä on merkitystä. Ne johdattavat nousevaa ja laskevaa polkua eteenpäin, matkalle sisäänpäin ja matkalle ulospäin. Kosmiselle lentomatikalle haluavan totuudenetsijän täytyy ensimmäisenä saattaa tieteellistä huolellisuutta noudattaen avaruusaluksensa lähtövalmiiksi ennen filosofista moottorin käynnistämistä ja hengellistä ilmaannousua. Kunhan totuushanke on korkealla, aika nauttia kauneudesta on paras mahdollinen ja hyvyysmissio pääsee aiotulle radalleen, missio, joka on määrä viedä päätökseen vasta maahan

palattaessa.

Kummankin lähestymistavan yhdistäminen

Voimmeko yhdistää yksinkertaisuuden tien perinpohjaisuuden polkujen kanssa? Meidän täytyy. Se tapahtuu viemällä täysisydäminen yksinkertaisuuden käsittämisen perinpohjaisuuden poluille. Tuollainen täysisydämys avaa ovet löytämiseen ja luovuuteen. Yksinkertaisuuden tie ja perinpohjaisuuden polut täydentävät toisiaan. Pitkä kypsään rakkauteen vievä polku vaatii kärsivällisyyttä ja pohdiskelua, ja sen on määrä täydentää lyhyttä polkua: yhteydenpidossa löytyvän rakkauden välitöntä saatavuutta. Pitkä polku on kaikkina aikoina riippuvainen lyhyestä polusta, ja jokainen pitkällä polulla astuttu askel eteenpäin rikastuttaa lyhyttä polkua.

Arkielämässä luotamme tavallisesti intuition yksioikoisuuteen, sillä meillä on vain sattumoisin aikaa an-

tautua laadukkaaseen ja perinpohjaiseen ajatteluun, mutta opiskelu ja miettiminen terävöittävät intuitiota. Suurenmoiset spontaanit reaktiot ovat suurenmoisten päätösten hedelmiä, ja suurenmoiset päätökset kumpuavat laadukkaimmasta ajattelustamme. Aidon yksinkertaisuuden syvällisyys seuraa vain siitä, että on uurastanut perinpohjaisuuden pelloilla. Yksinkertaisista konsepteista tulee puhuttelevia, kun on kokenut kompleksisuuksia, kun yksinkertaisin sanoin ilmastut sitoumukset puolestaan pitävät uskaliaat retket perinpohjaisuuteen oikealla tiellä. Liikumme siis edestakaisin toisaalta merkittäviä konsepteja ilmaisevien yksinkertaisten toteamusten ja toisaalta strukturoidumpaa tarkastelua edustavien perinpohjaisempien polkujen välillä eli oikean aivopuoliskon intuitiivisen yksinkertaisuuden ja vasemman aivopuoliskon järjestelmällisen kompleksisuuden välillä. Tämä liikkuminen on näiden nimenomaisten totuuden, kauneuden ja hyvyyden käsitteidemme henki ja elämä.

IUA:n hallintotyöntekijä tiedottaa

CATHY JONES

Kolumbian nykyisestä kansallisyhdistyksestä tuli 8.5.2004 paikallisyhdistys, Asociación Urantia de Bogotá. Kolumbiassa on nyt neljä paikallisyhdistystä. Muut kolme ovat Asociación Urantia Local de Medellín, Asociación Urantia de San José Eje Cafetero ja Asociación Urantia de Barranquilla. Ratkaisuun päädyttiin Kolumbian järjestötilanteen selkeyttämiseksi ja uuden kansallisyhdistyksen perustamiseksi samalta pohjalta kuin Yhdysvaltain ja Kanadan Urantia-yhdistys, joilla kummallakin on useita paikallisyhdistyksiä. Sanotut kansallisyhdistykset koostuvat hallituksesta ja alakohtaisista komiteoista, joiden tarkoituksena on paikallisyhdistysten auttaminen ja koordinoiminen.

Paikallisyhdistysten puheenjohtajat ja varapuheenjohtajat ovat äänivaltaisia jäseniä edustaen yhdistyksensä jäseniä kansallisella tasolla. Kolumbian uusi kansallisyhdistys perustettiin kesäkuussa.

Yhdistyksen hallitukseen valittiin: puheenjohtaja Max Carriazo, varapuheenjohtaja Rosa Alfonso, rahastonhoitaja Marcela Baquero ja sihteeri Hector Ayala. Onnittelemme heitä ja toivomme näille vapaaehtoisille johtohenkilöille menestystä. Samalla esitämme kiitoksemme Patricia Ramírezille siitä, että hän teki tämän uuden tilanteen mahdolliseksi. *Urantia-kirja* on toden totta juurtunut Kolumbiaan.

Persoonallisuus: identiteetti, minuus ja itseys

JEAN ROYER
Ranska

Tämä tutkielma on kaikkineen kattava kokoelma aihetta *Urantia-kirjassa* käsittelevistä tekstikohdista. Se koostuu kolmesta osasta. Seuraavassa osista ensimmäinen. Muut osat julkaistaan IUA Journalin tulevissa numeroissa.

Tämä tutkielma ei sisällä käytännöllisesti katsoen mitään omakohtaisia antimia siihen, mitä *Urantia-kirjassa* sanotaan persoonallisuudesta. Sen ainoa hyöty on siinä, että sen myötä ilmaantuu erilainen perspektiivi, jossa yhdistyvät kirjan eri puolilla esiintyvät konseptit. Jotkut lukijat saattavat pahoittaa mieltään siitä, miten joitakin lauseita on tyypistetty, mutta heillä on täysi va-

paus täydentää ne ja löytää sillä keinoin uusia tulkintoja. Tämä tutkielma osoittaa myös, että kirjan opiskeleminen herättää aina enemmän kysymyksiä kuin se ratkaisee.

Persoonallisuuden tutkailu on melko mahdoton hanke, sillä [*persoonallisuus on yksi universumien ratkaisevimmista mysteereistä*] [70:3].

Tuo sana on kuitenkin tuiki tärkeä. *Urantia-kirjassa* se esiintyy 1319 kappaleessa, kun taas 'identiteetti' esiintyy vain 86 kertaa, 'minuus' puolestaan 220 kertaa ja 'itseys' 12 kappaleessa. Vaikkemme täysin käsitäkään itse persoonallisuuden todellista luonnetta, voimme

silti toivoa pääsevämme riittävään käsitykseen niistä tekijöistä, jotka kuuluvat persoonallisuuden eri luokkien ja tasojen koostumukseen (70:3).

Niin kuin tapana on, *Urantia-kirja* käyttää sanoja useissa eri merkityksissä: toisinaan sen mukaan, millaisia merkityksiä niille annetaan sanakirjoissa; toisinaan taas aivan uusin merkityksin. Ennen kuin tutkimme, mitä kirja voi meille kyseisistä sanoista kertoa, saattaa olla paikallaan pakuttaa mieleen, mitä perinteinen tietämys niistä sanoo. Lähdeteoksemme on Webster's New Twentieth Century Dictionary, unabridged (1975) [Selitykset on käännetty englannista; ne eivät kaikin osin sovellu vastaavien suomenkielisten sanojen selityksiksi; käant. huom.]

Persoonallisuuden selityksiä on seitsemän, joista voimme sulkea pois selitykset 4, 6 ja 7, joten jäljelle jää:

1. Se ominaisuus tai seikka, että on persoona,
2. se ominaisuus tai seikka, että on tietty henkilö; persoonallinen identiteetti; yksilöllisyys,
3. yksilön käyttäytymistavat ja käyttäytymisen erikoispiirteet sellaisina kuin ne tulevat julki fyysisessä ja mentaalisisä toiminnassa ja asenteissa; henkilön muista erottavat yksilölliset ominaisuudet kokonaisuutena tarkasteltuna,
5. henkilö, persoona; eritoten merkkihenkilö.

Identiteetin selityksiä:

1. Se tila tai tosiasia, että jokin on sama kaikilta tarkastelluilta ominaisuuksiltaan; samuus, ykseys,
2. a. se tila tai tosiasia, että joku on tietty persoona tai olevainen; yksilöllisyys,
2. b. se tila tai tosiasia, että joku on sama tai joku tai jokin oletettu, kuvailtu tai väitetty.

Kannattaa huomata, että sanaa 'yksilöllisyys' käytetään yhdessä kohdassa sekä persoonallisuuden että identiteetin synonyyminä.

Mitä tulee 'minuuteen', voimme sulkea ulkopuolelle merkityksen 3, joten jäljellä on:

1. Kenen tahansa henkilön tai minkä tahansa olevaisen identiteetti, luonne tai oleelliset ominaisuudet,
2. tietyn henkilön identiteetti, persoonallisuus, yksilöllisyys jne: yksilön oma persoonallisuus erotukseksi kaikista muista,
4. oma hyvinvointi, intressi tai etu; itsekkyyd; ihminen, jota kiinnostaa ajatella vain itseään.

Itseys:

1. Kaikki se, mikä tekee persoonasta sen, kuka hän on; persoonallisuus; yksilöllisyys,
2. Itsekeskeisyys; itsekkyyd

Olemme jättäneet kokonaan laskuista sanan 'ego', sillä sitä käytetään perinteisen kielenkäytön mukaisesti, niin kuin Websterin määritelmä osoittaa:

Ego:

1. Minuus, itsensä tiedostava yksilö,
2. oman edun tavoittelemine; omahyväisyys,
3. filosofiassa: minuus

Urantia-kirjassa sanaa 'ego' käytetään alemmasta eli aineellisesta minästä puhuttaessa: [a]ineellinen minä, ihmisen identiteetin ego-entiteetti [1229:7].

Tarkastelkaamme seuraavaksi, mitä *Urantia-kirja* meille näistä sanoista puhuu.

Persoonallisuus on:

jumalallistuneen todellisuuden taso [8:1]

Paratiisin-Isän antama lahja [8:4]

ainutlaatuinen lahja, jonka Universaalinen Isä antaa elävälle ja toisiinsa liittyville aineen, mielen ja hengen energioille, ja se, joka jää eloon yhdessä morontiaalisen sielun eloonjäämisen kanssa [9:1]

se kosmiseen todellisuuteen kuuluvat ominaisuus ja arvo, jonka lahjoittajana on yksinomaan Jumala Isä ja jonka hän lahjoittaa näille aineen, mielen ja hengen toisiinsa liittyvistä ja koordinoituista energioista koostuville elävälle järjestelmille [70:4]

missä määrin persoonallisuus kaikkineen on todellinen, on suoraan verrannollista sen jumaluussuhteisiin [613:6]

se todellisuudessa ilmenevä ominaisuus, jonka lahjoittaa joko Universaalinen Isä itse tai Isän puolesta toimiva Myötätoimija [1225:3]

lahja, jonka antaja on yksinomaisesti Universaalinen Isä [77:6]

suoraan Isältä saamanne lahja [89:3]

[sen] muovailee ja lahjoittaa Universaalinen Isä [236:4]

yksinomaisesti Isän antama lahja [367:4]

Universaalisen Isän omassa vallassa oleva, hänen vapaasta tahdostaan riippuva lahjoite [1201:2]

Universaalinen Isä lahjoittaa [sen] luoduilleen ... niin että kysymyksessä on potentiaalisesti ikuinen saama [1226:5], *yksi universumien ratkaisemattomista mysteereistä* [70:3] *asettuu energian päälle ja se liittyy vain eläviin energijärjestelmiin* [8:4]

kanssakäymiskykyistä [106:7]. Näin ollen [k]oska eläimet eivät kykene välittämään toisilleen ideoita, ne eivät myöskään voi kehittää persoonallisuutta [1775:3]

pohjimmaista kaikelle kehittyvälle kokemukselle hengellisestä reaalisuudesta [141:2]

moninaista, alkuperäistä ja ainutkertaista [194:3]

se piirre, joka me tuomme me, ja joka tekee meille mahdolliseksi tämän olennon jonakin tulevaisuuden hetkenä tapahtuvan tunnistamisen hänen hahmossaan, mielessään tai henkistatuksessaan tapahtuneiden muutosten luonteesta ja laajuudesta riippumatta [194:4]

jokaisen yksilön se osa, joka tekee meille mahdolliseksi tämän persoonan tunnistamisen ja positiivisen yksilöimisen samaksi, jonka olemme aiemmin tunteneet, siitä välittämättä, miten paljon hän on saattanut muuttua hänen persoonallisuutensa ilmiänsä ja ihminen ulkoisten puitteiden muuttumisen myötä [194:4]

yksi ja ainoa muuttumaton realiteetti muutoin aina muuttu-

vassa luodun kokemuksessa, ja se yhdistää kaikki muut yksilöllisyyteen liittyvät tekijät [9:1]

muuttumaton muutoksen keskellä [1225:9]

se kosminen varustus, se universaalisen todellisuuden osa-alue, joka voi ilmetä rimnan loputtoman muuttumisen kanssa ja samalla säilyttää identiteettinsä kaikkien näiden muutosten keskellä ja ainiaan jälkeenkänpäin [1434:5]

pohjimmiltaan muuttumaton. Mikä muuttuu — kasvaa —, on moraalinen luonne [1572:7]

ainutkertaista olemusta edustava ainutlaatuinen varustus, jonka olemassaolo on Ajatuksensuuntaajan lahjoittamisesta riippumaton ja sitä edeltävä [194:3]

ainutlaatuinen [1129:8]

ainutlaatuinen, ehdottoman ainutlaatuinen: Se on ainutlaatuinen ajallisuudessa ja avaruudessa; se on ainutlaatuinen ikuisuudessa ja Paratiisissa — siitä ei ole kaksoiskappaleita; se on ainutlaatuinen olemassaolon jokaisena hetkenä; se on ainutlaatuinen suhteessa Jumalaan [1225:12]

ainutlaatuisella tavalla tietoinen ajasta [1226:4]

myötäsyntyisesti luovaa, mutta se toimii luovasti vain yksilön sisäisessä elämässä [1220:4]

reagoi gravitaatioon — yksinomaisesti Isälle kuuluvaan yhteyspiiriin [131:4]

osoittaa vain laadullista reagoitua persoonallisuuspiiriin päinvastoin kuin ne kolme energiaa, jotka osoittavat sekä laadullista että määrällistä reagoitua gravitaatioon [1225:8]

eräs henkeen liitettävissä oleva seikka [1226:2]

[s]ille on luonteenomaista moraalisuus — tietoisuus sen ja muiden persoonien välisen suhteen vuorovaikutuksellisuudesta [1225:11]

kaipaa päästä jumalankaltaisuuteen [24:4]

on — korkeimmassa merkityksessä — Jumalan ilmoitus universumien universumille [29:3]

Ensimmäisen Lähteen ja Keskuksen tekojen ... suuremoinen ilmentymä [1148:14]

itsetajuinen ja (suhteellisen) itsestään määräävä ja itseään luova (71:1)

Ensimmäinen päätelmä: Viimeisimpänä mainittua suhteellista rajoitusta mahdollisesti lukuun ottamatta kaikki luetellut ominaisuudet koskevat Isän antamaa ainutlaatuista lahjaa, ja persoonallisuuden merkitys on ymmärrettävä tuossa erityisessä urantialaisessa tarkoituksessa, jota ei löydy sen paremmin Websterin kuin mistään muustakaan perinteisestä sanakirjasta. Koska kysymys on jumalallistuneen todellisuuden tasosta, ei tarvitse ihmetellä, ettemme me aineelliset ja finiittiset ihmiset kykene sitä tyydyttävästi ymmärtämään.

Jos haluaisimme tässä vaiheessa sen sanakirjamaisesti määritellä, voisimme sanoa: Persoonallisuus on Isän antama lahja, joka on jumalallistuneeseen todellisuuteen kuuluva ainutlaatuinen ominaisuus; se liittyy elämään; se on muuttumaton, tietoinen itsestään ja suhteellisesti itseään luova.

Kysymys: Auttaako tuo todellakaan meitä ymmärtämään, mitä persoonallisuus on?

Luetelluista ominaispiirteistä useimmilla on rajaava arvo sikäli, että ne auttavat meitä sulkemaan pois pi-

kemminkin kuin omaksumaan jotakin. Kysymys on vähän sellaisesta kuin jos yrittäisi selvittää matkaperävaunua villi-ihmiselle, joka ei tunne edes pyörää.

Persoonallisuus ei ole:

ruumista, mieltä eikä henkeä [9:1]

yksinkertaisesti vain yksi Jumalan attribuutti [29:3]

välttämättä ... mieleen liittyvä ilmiö [325:6]. Voidaan silti ymmärtää, että persoonallisuuden liittyessä mieleen kyseisen yksilöllisyyden yleinen pyrkimys on kohti ykseyttä, sillä *[m]ieli on pohjimmiltaan toiminnallista ykseyttä* [1217:5]. Saatamme kuitenkin muistaa myös, *ettei ole olemassa "pelkkää mieltä" olevia persoonallisuuksia; yhdelläkään entiteetillä ei ole persoonallisuutta, ellei sitä ole antanut Jumala, joka on henki. Mikään mielenäiteetti ei ole persoonallisuus, ellei se liity joko hengelliseen tai fyysiseen energiaan* [334:7]

persoonallisuuden läsnäoloilmiö eli identiteetin hahmo ei sellaisenaan ole energian, ei fyysisen, mielellisen eikä hengellisen energian, ilmentymä [483:9]

edellä käyvän kausaation kokonaan kahlitsema [1225:5]

koskaan itsestään ilmaantuvaa [8:4]

Toinen päätelmä: Kieltävät toteamukset tietenkin vahvistavat edellä mainittua poissulkevyyden ja mysteerin vaikutelmaa. Lähestymme "saavuttamattomuuden periaatetta".

Persoonallisuudella on:

päämäärä: [p]ersoonallisuuden demassaolon päämäärä on hengellinen [189:7]

täydellistynyt kosmisen dimensionaalisen esiintymisen asteikko [1226:9]. Finiittisen persoonallisuuden dimensioita eli ulottuvuuksia on kolme; ne ovat funktionaalisia osapuilleen seuraavasti: pituus, syvyys ja leveys (1226:9—12).

oikeus käyttää tahdonvaraista todellisuuteen samastumisen valinnanvapautta [1301:4]

kokemusta edeltävää ymmärrystä [193:2]

valta siirtää identiteettinsä sija katoavasta aineellis-älyllisestä järjestelmästä korkeampaan morontia-sielujärjestelmään [1232:5]

päätöksistä määrääviä voimia (757:0)

sellainen luontainen kosminen ominaisuus, jota voidaan kutsua "dominanssin kehitykseksi" ja jolla tarkoitetaan sekä oman itsensä että ympäristönsä hallinnan laajenemista [1229:2]

valinnanvapauden puitteiden kaventamisesta seuraava turvallisuuden lisääntyminen (1301:5)

Persoonallisuus voi:

yhdentää minkä hyvänsä elävän energijärjestelmän identiteetin [1225:7]

käsitys persoonallisuudesta merkitsee paljon enemmän kuin suhteiden integroiminen, se nimittäin merkitsee kaikkien todellisuustekijöiden yhdistämistä samoin kuin suhteiden koordinoimista [1227:7]

tietää, mitä se tekee, ennen kuin se sen tekee [193:2]

katsoa eteensä ennen kuin hyppää, ja siksi se voi oppia

sekä eteen katsomisesta että hyppäämisestä [193:2]
 kokea maailmankaikkeuden [30:6]
 myös toimia ajallisuuden ja avaruuden tapahtumien
 kosmisena aiheuttajana [135:10]
 tarkastella myös päämäärää itseään ja arvioida sen saa-
 vuttamisen tärkeyttä, sen arvoa [193:3]
 sovitella ... monenmoisia ristiriitoja, joita puhkeaa egon
 halujen ja orastavan sosiaalisen tietoisuuden välillä [1134:2],
 mutta vain jos se on melko hyvin eheytyneet
 olla kokemuksellisesti todellistettavissa toinen toistaan
 korkeammalla olevissa aineellisuuden, morontiaalisuuden ja
 hengellisyyden maailmoissa [1226:8]
 todellakin hävittää luodun statukseen kuuluvan yksilöllis-
 yyyden [1283:6]
 tietien tahtoen vastustaa kosmista todellisuutta [754:5],
 mikä on syntiä. Paatuneisuus osoittaa, että asianomainen
 on kadottamassa persoonallisuuden hallinnan. [755:1]
 sovittautua Jumaluuden tahtoon [1001:6]
 tuoda julki tahtoa, tahtotoimintaa, valitsemista ja
 rakkautta (1183:7)

Kolmas päätelmä: Meistä tuntuu, että nyt 'persoonallisuuden' merkitys on jossakin vaiheessa muuttunut alkuperäisestä jumalallisesta lahjasta ja siirtynyt aineelliselle puolelle. Tällä kohdin olisi sovellettava ehkä Websterin kolmatta määritelmää tai ainakin lisättävä se osaksi sanan merkitystä. Tämä saattaisi olla Jacques Dupontin luokittelun (*Hypoteesi*, kts jälj.) mukainen persoonallisuuden ilmenemisen toinen ja joissakin tapauksissa kolmas taso.

Ainakin yhdessä kohdassa sanasta 'persoonallisuus' tuntuu puuttuvan urantialainen tarkoitukseensa kokonaan, nimittäin kun se näyttää viittaavan vain Websterin toiseen selitykseen [ja suomennoksessa onkin tämän vuoksi käytetty sanaa 'omakohtaisuus']: *Eläimetkin toki vaihtavat alkeellisella tavalla viestejä keskenään, mutta tällaisessa primitiivisessä kontaktissa on van vähän tai ei ollenkaan omakohtaisuutta.* [1198:5].

'Persoonallisuuden' viideskin merkitys näkyy seuraavassa otteessa, mutta se ei sulje pois muitakaan merkityksiä: *Jeesus päätti, että hän ei turvautuisi yhdenkään tähän valtavaan joukkokuntaan kuuluvan persoonallisuuden apuun* [1516:2]

Mitä se tekee:

Se reagoi Isän persoonallisuuspiiriin (9:3).

Persoonallisuus reagoi suoraan toisen persoonallisuuden läsnäoloon [1226:1]. *Kuolevaisen ihmisen jokainen aito suhde toisiin persooniin — inhimillisiin tai jumalallisiin — on jo sinänsä päämäärä* [1228:3].

Persoonallisuus toimii yhtä tehokkaasti paikallisuniversumissa, superuniversumissa ja keskusuniversumissa [1226:6]. *Koko suuruniversumin kokonaisuoluutiossa on kysymys persoonallisuuden suorittamasta energiaa valovan mielen yhdistämisestä hengen koordinoimaan älytoimintaan* [1274:5]. *Mihin evolutionaariset universumit pyrkivät, on mielen avulla tapahtuva energia-aineen alistaminen, mielen koordinoituminen hengen kanssa, ja kaikki tämä tapahtuu sen ansioista, että läsnä on luova ja yhdistävä persoonallisuus* [1275:1].

Persoonallisuus vaikuttaa tehokkaasti tasoilla, jotka ovat finiittisyyttä, absoniittisuutta ja vielä silloinkin, kun tasot hipovat absoluuttisuutta [1226:7]

[S]e yhdistää kaikki muut yksilöllisyyteen liittyvät tekijät [9:1].

[L]uodun olennon persoonallisuus yhdistää aineen, mielen ja hengen [136:3].

Persoonallisuus pyrkii luonnostaan yhdistämään kaikki rakennusosinaan olevat realiteetit [640:1].

[K]uolevainen persoonallisuus yhdistää ihmiskokemuksen aineeseen, mieleen ja henkeen [647:6].

Persoonallisuus antaa identiteettiä edustavan arvon ja jatkuvuutta edustavat merkitykset ... organismin ja sen ympäristön assosiaatiolle [1227:3].

Sen hallussa on valta siirtää identiteettinsä sija katoavasta aineellis-älyllisestä järjestelmästä korkeampaan morontia-sielujärjestelmään [1232:5].

Persoonallisuus luo ainutlaatuisen ajantajun Todellisuuden ymmärtämisestä sekä tietoisuuden läsnäolosta ja kestosta [135:8].

Neljäs päätelmä: Koska persoonallisuuden pääasiallisena toimintana näyttää olevan yhdentäminen, ei ole mikään ihme, että se luo ainutlaatuisen ajantajun ja tietoisuuden kestosta. Aikaa me tavallisesti havainnoimme analyysin avulla, ja persoonallisuus saa aikaan eräänlaisen synteesin, joka antaa meille ajallis-avaruudellisen havainnointikyvyn.

Miten se ilmenee?

Se manifestoituu muodoissa, jotka ovat energiasta (fyysisestä, hengellisestä tai mielellisestä) tulostuvia tyyppisiä tai hahmoja. Mutta se ei luontaisesti kuulu energiaan (10:4). Esimerkiksi: *Aineellisen ruumiin hahmon ulkomuoto vastaa tiettyyn määrään saakka persoonallisuuden identiteetin luonnetta. Fyysinen ruumis heijastaa rajoitetussa määrin jotakin persoonallisuuden synnynnäisestä olemuksesta* [1236:1]. Olkoon toisena esimerkkinä Caligastian esikuntaan kuuluneen sadan jerusemilaisen uudelleenkoostaminen: *[H]eitä pidettiin serafoituina siksi kunnes heille voitiin antaa tämän erityisen planeetta palvelun kaksinaista luonnetta vastaava persoonallisuuden hahmo: aineellinen ruumis, joka oli lihaa ja verta, mutta joka oli viritetty myös järjestelmän elämänvirtapiireihin* [742:5]

Henkeä olevan Pojan persoonallisuus on kaiken persoonallisuuden perikuva kautta universumien [1263:1]

Persoonallisuuden muoto on elävän olennon hahmoaspekti; se merkitsee epäsuorasti myös energioiden järjestymistä, ja tämä, kun siihen lisätään elämä ja liike, on luodun olennon olemassaolon mekanismi [483:9]

Jopa korkeimmantyyppisillä henkipersonallisuuksilla on hahmo — persoonallisuuden hahmo, joka on joka suhteessa Urantian kuolevaisen ruumiiseen verrattava [483:10].

Persoonallisuus saattaa olla joko aineellista tai hengellistä, mutta persoonallisuutta joko on tai sitä ei ole. Sellainen, joka on jotakin muuta kuin persoonallinen, ei koskaan saavuta persoonallisen tasoja, ellei Paratiisin-Isä välittömällä toimenpiteellään sitä anna [70:4]

siirtää identiteettinsä sija ... korkeampaan morontia-

sielujärjestelmään, josta yhdessä Ajatuksensuurtaajan kanssa luodaan uusi persoonallisuuden ilmenemisen väline [1232:5]

luodun persoonallisuudessa ilmenevät minätietoisuus ja vapaa tahto (194:5). *Ja persoonallisuuden ilmenemää sävyttävät ja kvalifioivat lisäksi niiden aineellisuutta, mielellisyyttä ja hengellisyyttä edustavien, yhteen liittyvien energioiden olemus ja laatu, jotka muodostavat elimelliset puittet persoonallisuusilmenemälle [194:3].*

Viides päätelmä: Sen, mitä persoonallisuus voi tehdä ja sen, mitä persoonallisuus tekee, välillä vallitsevassa erossa näkyy muutos potentiaalista aktuaaliksi. Potentiaalinen on meille puhuttaessa samastettavissa Poikaan, jonka tiedämme olevan perikuvapersoonallisuus. Mitä tulee aktuaaliseen, niin sen voimme käsittää vain mielen välityksellä tai mielen fyysistä ilmenemistä tekemin tulkinnoin, mistä johtuu perin helposti aiheutuva sekaannus identiteetin ja persoonallisuuden välillä.

Hypoteesi: Jacques Dupont kehitti persoonallisuustutkimuksessaan seuraavan hypoteesin: *Urantia-kirjassa* sanaa 'persoonallisuus' käytetään kolmella tavalla:

1. yhdelle hän antaa symbolin P; se on Isän antama muuttumaton persoonallisuus,

2. toiselle hän antaa symbolin B; se edustaa P:n vaihtelevia ilmenemistasoja yksilössä, joka ei ole vielä hengestä syntynyt, ja

3. kolmannelle hän antaa symbolin p; se edustaa P:n vaihtelevia ilmenemistasoja yksilössä, joka on hengestä syntynyt.

Tämän persoonallisuutta käsittelevän artikkelisarjan seuraavassa jaksossa sen laatija esittää *Urantia-kirjasta* lainauksia, jotka määrittelevät persoonallisuustyyppisiä sekä persoonallisuuden luonnetta, attribuutteja ja ulottuvuuksia.